

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/51/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1310010718
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1310010718.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudkýň JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného I. T., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/96/2010-470 z 26. januára 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06. novembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného I. T., M.. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/96/2010 z 05.12.2016 bol obžalovaný I. T. uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 03.02.2010 v čase okolo 16.00 hod. v Q. na ulici P. F. v čase výkonu služby odstavili služobné motorové vozidlo zn. F. N. K., EČ: BA-XXX MP a následne práp. I. T. zastavil osobné motorové vozidlo zn. U. XXX, EČ: PD-XXX DF, ktoré viedol L. Y., nar. XX.XX.XXXX, potom ako odbočilo z hlavnej ulici F. do protismeru na ulicu P. F., pričom mu oznámili spáchanie priestupku a uviedli, že mu môže byť zadržaný vodičský preukaz a zároveň udelená pokuta vo výške 1.300 €, čo vodič L. Y. namietal a preto sa ho práp. T. B. spýtal, koľko má u seba peňazí a koľko je ochotný zaplatiť, načo L. Y. odpovedal, že má pri sebe finančnú hotovosť vo výške 200 €, načo obaja príslušníci PZ prikývli a povedali „v poriadku“ a vodič L. Y. išiel pre peniaze do svojho vozidla a tieto následne odovzdal práp. T. B., sediacemu v tom čase v služobnom motorovom vozidle na sedadle spolujazdca, pričom išlo o 4 ks bankoviek, každá v nominálnej hodnote 50 €, avšak blok za zaplatenú pokutu L. Y. príslušníkmi PZ vystavený nebol a to ani na jeho požiadanie s odpoveďou, že blok sa nedáva na mieste, ale tento mu bude zaslaný poštou, čím príslušníci PZ porušili ustanovenie § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície,

Za to bol obžalovanému podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 3, § 56 ods. 1 Trestného zákona uložený peňažný trest vo výmere 1.000,-€ (tisíc eur). Postupom podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona bol obžalovanému, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Trestného poriadku podal obžalovaný I. T., po porade s obhajcom, odvolanie, pričom odkázal na argumentáciu prednesenú v rámci záverečnej reči na hlavnom pojednávaní dňa 26.01.2018 (čl. 467), kedy obhajca, predniesol: „...navrhujem obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodiť a to z dôvodov uvedených v predchádzajúcich troch záverečných rečiach ako aj z dôvodov, ktoré v predchádzajúcich

troch prvostupňových rozhodnutiach tunajšieho súdu uvedených v oslobodzujúcich rozsudkoch. Navyiac by som chcel uviesť, že sa nestotožňujem ani s jedným rozhodnutím Krajského súdu Bratislava v tejto veci, najmä nie s posledným, pretože je evidentné, že krajský súd ako odvolací súd nenariadil vykonanie ďalších dôkazov potrebných pre rozhodnutie vo veci, ale predovšetkým ostatné rozhodnutia súdu prvého stupňa boli zrušené z výlučne odlišného hodnotenia dôkazov odvolacím súdom, čo podľa môjho názoru nie je prípustné a opakovaným zrušením oslobodzujúceho rozsudku ako aj následným odňatím veci zákonnému sudcovi v ostatnom rozhodnutí Krajského súdu Bratislava, ktoré sa podľa môjho názoru neudialo z dôvodu nerešpektovania záväzného právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, ale len z dôvodu neochoty zákonného sudcu stotožniť sa proti svojmu presvedčeniu s odlišným vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom. Toto rozhodnutie krajského súdu považujem za rozporné so zákonom, rovnako ako odňatie veci pôvodnému zákonnému sudcovi. Taktiež poukazujem na fakt, že krajský súd, napriek tomu, že vo svojom rozhodnutí jednoznačne vyhodnocuje vykonané dôkazy v neprospech obžalovaného, čo vo mne vyvoláva dojem ako keby chcel prvostupňový súd usmerniť uznaním viny, čo je taktiež v rozpore so zákonom, nemôže a ani nevyslovil právny názor, že je potrebné vo veci rozhodnúť výrokom viny, pretože mu to zákon neumožňuje, usmerňuje prvostupňový súd nepriamo opakovaným zrušovaním oslobodzujúcich rozsudkov v tejto veci. Záverom chcem podotknúť, že konanie pôvodne dvoch obžalovaných, na ktoré poukazuje Krajský súd Bratislava spočívajúce v nenahlásení vybavenia priestupku bezodkladne po jeho vyriešení možno hodnotiť len ako porušenie pracovnej disciplíny“

Predkladacou správou doručenu tunajšiemu súdu dňa 31.05.2018 bola predmetná trestná vec predložená na rozhodnutie o odvolaní, ktoré podal obžalovaný.

Obžalovaný I. T. sa na verejné zasadnutie nedostavil, upovedomenie o termíne mu bolo riadne a včas doručené, o čom svedčí ním podpísaná doručka (čl. 499). Vzhľadom k uvedenému, odvolací súd postupom podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku, vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného uviedol: „Ja sa pridrižiam tej argumentácii, ktorú som súdu už uviedol a dodávam, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 5To/6/2017, predsedom senátu T. B., bolo konštatované, že odlišné hodnotenie dôkazov, nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.“

Zástupkyňa krajskej prokuratúry považujúc odvolanie obžalovaného za nedôvodné, navrhla toto zamietnuť.

Krajský súd na podklade riadne a včas podaného odvolania obžalovaným I. T., v intenciách § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal napadnutý rozsudok.

Vzhľadom na obsah uvedeného ustanovenia odvolací súd na základe revízného princípu, ktorého rozsah je determinovaný práve týmto ustanovením preskúmal všetky výroky, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ale preskúmal aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto napadnutému výroku a tiež prihliadol aj na chyby, ktoré síce odvolaním vytykané neboli, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku t.j. dovolania (§ 371 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného dôvodné nie je.

Úvodom odôvodnenia rozsudku odvolací súd pripomína, že predložená trestná vec bola predmetom preskúmania v rámci odvolacieho konania štyrikrát vrátane:

•- rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/96/2010-245 z 28.03.2012 bol obžalovaný I. T. podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby F. obvodnej prokuratúry Bratislava pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Rozsudok bol napadnutým odvolaním okresnej prokuratúry a uznesením krajského súdu z 23.07.2013 sp. zn. 3To/53/2013 bol rozsudok zrušený z dôvodu nejasnosti a neúplnosti jeho skutkových zistení, pričom sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona. Odvolací súd vytykal súdu prvého stupňa, že: „...spôsob hodnotenia dôkazov zo strany okresného súdu je neprijateľný, pretože je nelogický. Treba v prvom rade zdôrazniť, že priestupca Y. je mladý chlapec, ktorý Q. nepozná, nepoznal obžalovaného ani T. B., teda nemal žiadny dôvod oznamovať prípad, ak by sa tento nestal. Priestupca Y. mal s oznámením prípadu výrazné

starosti, pretože celú noc strávil na polícii, čo mu rozhodne nemohlo poskytnúť žiadnu výhodu. Zostalo okresným súdom nevysvetlené, prečo by svedok L. potvrdzoval verziu priestupcu Y., keď ani tento svedok oznámením prípadu I. nemohol mať z toho žiaden prospech iba nepríjemnosti v strate času. Podľa názoru odvolacieho súdu je však absolútne neprijateľná verzia hliadky PZ, že vycestovali do M. len preto, aby diskutovali s priestupcom Y., pokiaľ by si boli vedomí toho, že pri riešení dopravného priestupku v Q. postupovali podľa zákona. Okresný súd nechal bez povšimnutia svedeckú výpoveď L.. T., príslušníka PZ, ktorý potvrdil, že T. a B. hlásili riešenie dopravného priestupku až potom, ako sa on na stálej službe informoval o menách službukonajúcej hliadky na ktorú práve bola podaná sťažnosť. Absolútne neprijateľne vyznieva výpoveď svedka U. o B. pokazenej vysielajúcej, táto je evidentne urobená v snahe pomôcť obvineným.

Pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach bol toho názoru, že už za existujúcej dôkaznej situácie je prijateľnou práve verzia priestupcu L. Y., pretože jeho tvrdenia sú logické, kým tvrdenia hliadky PZ od začiatku sú neprijateľné. Nie je mysliteľné pripustiť úvahy o snahe hliadky PZ pohovoriť si s priestupcom a za tým účelom vycestovať za ním z Q. do M.. Ak hliadka PZ v zložení T. a B. za priestupcom do M. naozaj vycestovala, existuje jediné logické vysvetlenie, že pre takéto konanie mala mimoriadny dôvod. Je totiž všeobecne známou skutočnosťou, že ak vzniknú nejasnosti medzi hliadkujúcimi príslušníkmi PZ a priestupcami, tieto sa riešia predvolaním na príslušný dopravný inšpektorát a nie spôsobom, že príslušníci PZ cestujú po Slovensku za priestupcami. Aj úradný záznam pplk. T. C. zo dňa 03.02.2010 dokazuje, že hliadka PZ T. - B. neurobila hlásenie o uložení blokovej pokuty ani vo výške 150 Eur, ktorej uloženie obžalovaný T. doznáva. Uloženie pokuty priestupcovi Y. teda nebolo vykázané ani v celkovej výslednosti zo služby za celú čatu, pričom úradný záznam obžalovaného T. o výslednosti z predmetnej služby sa medzi ostatnými záznamami ani nenachádza.“

K otázke prepisu odpočutých telefonických rozhovorov krajský súd konštatoval: „Pokiaľ ide o problém označenia prepisu odpočutých telefonických rozhovorov medzi členmi hliadky PZ a priestupcom Y. a L. za nepoužiteľný a získaný nezákonne, odvolací súd sa s takýmto názorom nestotožňuje. Je pravdou, že priestupca Y. nahrával obsah telefonických rozhovorov keď bol kontaktovaný hliadkou PZ, robil tak však s vedomím vyšetrovateľa Inšpekcie, ktorý bol o celom prípade informovaný. Nie je sporné, že príslušníci hliadky PZ nedali súhlas, aby si Y. hovory nahrával, podľa názoru odvolacieho súdu však nie je možné vyzdvihovať právo na súkromie osobám, ktoré konajú v rozpore so zákonom pred právom osoby, ktorá má snahu riadnym spôsobom objasniť protiprávne konanie príslušníkov PZ. Spoločnosť vždy musí mať väčší záujem na spravodlivom postihnutí možného protiprávneho konania ako záujem na ochrane súkromia osoby, ktorá je podozrivá z protiprávneho konania.“

Ak by prepisy zachytených rozhovorov hliadky PZ na telefón priestupcu nevznikli v neprospech PZ, rozhodne by obžalovaný a ani jeho obhajca nemali námietky takýto dôkaz v trestnom konaní použiť. Problém je však v tom, že z prepisu hovorov vyplýva jednoznačný záver, že priestupca Y. o prípade vypovedal vždy pravdu a že hliadka PZ v zložení T. - B. sa informovala na operačnom oddelení o sťažnosti vodiča na uloženie pokuty bez vydania blokov, pričom z odpočutých hovorov vyplýva aj to, že sa jednalo o blokovanú pokutu vo výške 200 Eur. V trestnom konaní sa nemôže osoba domáhať beztrestnosti s odkazom na porušenie svojho práva na súkromie, ak táto osoba sama porušila oprávnené záujmy inej osoby chránenej trestným zákonom, pretože ochrana jej súkromia končí tam, kde začína ochrana súkromia a oprávnených záujmov druhej osoby.“

•- rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/96/2010-297 z 09.02.2015 bol obžalovaný I. T. podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby F. obvodnej prokuratúry Bratislava pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Rozsudok bol napadnutý odvolaním podaným okresnou prokuratúrou a uznesením krajského súdu z 08.03.2016 sp. zn. 3To/127/2015 bol rozsudok zrušený z dôvodu nejasnosti a neúplnosti jeho skutkových zistení, pričom sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona. Odvolací súd zohľadniac vývoj súdnej praxe ohľadne použitia nahrávky mobilným telefónom skorigoval svoj predchádzajúci právny názor a v ďalšom vytýkal súdu prvého stupňa, že: „Navyše vo veci konajúci senát nadriadeného súdu musí opätovne konštatovať, že obsahom spisového materiálu sú viaceré dôkazy, ktoré vyvracajú obhajobu obžalovaného I. T. a ktoré súd prvého stupňa bezdôvodne opomína resp. výrazne podceňuje a sú to predovšetkým výpovede svedkov L. Y., D. L., L. F. a T. R. K. a v neposlednom rade aj dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní vôbec neoboznámil

a jedná sa o zvukový záznam telefonických hovorov zo systému D., pričom prepis zvukovej nahrávky je evidovaný na čl. 119-128, z ktorého vyplynuli vážne skutočnosti týkajúce sa okolností prípadu a tieto podporne vyznievajú v prospech tvrdení svedka L. Y. a význame narúšajú tvrdenia obžalovaného I. T.. Súd prvého stupňa sa nekriticky obmedzil iba na prevzatie argumentov obhajoby, pričom precenil výpoveď obžalovaného I. T. a svedkov T. T. G., Bc. F. U., L. U. T.. Nemenný postoj v argumentácii obsiahnutej už v uznesení sp. zn. 3To/53/2013 - str. 3 až 6 odvolací súd zaujíma aj naďalej. Teda v zhode s postojom už prezentovaným v predchádzajúcom rozhodnutí krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní prokurátora proti rozsudku z 09.02.2015 konštatuje, že toto je dôvodné a výrok o oslobodení obžalovaného I. T., ku ktorému dospel prvostupňový súd súc presvedčený, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, označuje za záver, ktorý nemožno akceptovať.“

- rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/96/2010-424 z 05.12.2016 bol obžalovaný I. T. podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby F. obvodnej prokuratúry Bratislava pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Rozsudok bol napadnutý odvolaním podaným okresnou prokuratúrou a uznesením krajského súdu z 12.09.2017 sp. zn. 3To/75/2017 bol rozsudok zrušený z dôvodu nejasnosti a neúplnosti jeho skutkových zistení, pričom sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a zároveň skonštatoval, že prvostupňový súd nerešpektoval ustanovenie § 327 ods. 1 Trestného poriadku a preto aplikoval znenie ustanovenia § 325 Trestného poriadku a nariadil predmetnú trestnú vec prejednať a rozhodnúť pred iným samosudcom. Odvolací súd odkázal na argumentáciu obsiahnutú vo svojich predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach.

Po vydaní vyššie uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátení veci na opätovné prejednanie a rozhodnutie, prioritne bola vec zapísaná resp. náhodným výberom pridelená, dňa 09.10.2017, inému samosudcovi - T. B. U., vychádzajúc z výroku rozhodnutia nadriadeného súdu, ktorým vec prikázal prejednať pred iným samosudcom. Menovaný samosudca, plniac pokyn nadriadeného súdu, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26.01.2018 pristúpil k vyhláseniu napadnutého rozsudku. Žiada sa podotknúť, že obžalovaný vyslovil súhlas, aby sa pokračovalo v hlavnom pojednávaní, bez potreby zopakovať dokazovanie z hlavného pojednávania, pri zmene v osobe samosudcu.

K výroku o vine krajský súd uvádza:

Vo všeobecnosti nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí vlastné, už zrejme skutkové a právne závery.

Z odôvodnenia rozhodnutí vydaných odvolacím súdom v preskúmvanej veci (sp. zn. 3To/53/2013, sp. zn. 3To/127/2015, sp. zn. 3To/75/2017) jasne vyplýva spôsob, akým sa tunajší súd vysporiadal s vykonanými dôkazmi hodnotiac ich jednotlivo aj v súhrne, s obhajobou obžalovaného, námietkami okresného prokurátora uvádzanými vo všetkých odvolaniach podaných proti vydaným rozsudkom prvostupňovým súdom v danej veci.

Odvolací trvá na tom, že sa so všetkými skutkovými a právnymi otázkami relevantnými pre konečné rozhodnutie v trestnej veci obžalovaného I. T. zodpovedne zaoberal a vysporiadal a tiež sa vyrovnal aj so všetkými podanými námietkami prokurátora považujúc ich za opodstatnené a akceptovateľné a zotrval na právnom názore, že odvolateľ - obžalovaný I. T. svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu, v dôsledku čoho vznikla potreba uznať odvolateľa vinným zo spáchania tohto prečinu. Vo veci konajúci senát krajského súdu vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach jasne uviedol a presne poukázal, z ktorých dôkazných prostriedkov a ktoré dôkazy odvolateľa usvedčujú z protiprávneho konania a prečo jeho obhajobné námietky a vyjadrenia v danom konaní, nemohli obstáť ako aj nemohli byť akceptované a uznané úvahy prvostupňového súdu vedúce k výroku o

oslobodení obžalovaného, ktorý prijímal vo svojich rozhodnutiach č.k. 2T/96/2010-245 z 28.03.2012, č.k. 2T/96/2010-297 z 09.02.2015 a č.k. 2T/96/2010-424 z 05.12.2016.

Je pravdou, že v prejednávanej veci odvolací súd sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

Uvedený postup podrobil kritike odvolateľ, keď v jeho mene, obhajca v rámci záverečnej reči skonštatoval, že sa nestotožňuje ani s jedným z rozhodnutí krajského súdu (sp. zn. 3To/53/2013, sp. zn. 3To/127/2015 a sp. zn. 3To/75/2017 - pozn. krajského súdu), nakoľko, najmä čo sa týka ostatného rozhodnutia, krajský súd nenariadil vykonanie ďalších dôkazov potrebných pre rozhodnutie vo veci. Podľa názoru obájacu nie je prípustné, aby rozhodnutia prvostupňového súdu boli zrušené výlučne z dôvodu odlišného hodnotenia dôkazov odvolacím súdom a následne opakovaným zrušením oslobodzujúcich rozhodnutí vydaných prvostupňovým súdom.

Obhajca, najmä ostatné rozhodnutie nadriadeného súdu považuje za rozporné so zákonom a za nezákonný považuje aj výrok o odňatí veci pôvodnému zákonnému sudcovi. Doslova argumentoval: „Taktiež poukazujem na fakt, že Krajský súd Bratislava napriek tomu, že vo svojom rozhodnutí jednoznačne vyhodnocuje vykonané dôkazy v neprospech obžalovaného, čo vo mne vyvoláva dojem ako keby chcel prvostupňový súd usmerniť uznaním viny, čo je taktiež v rozpore so zákonom, nemôže a ani nevyslovil právny názor, že je potrebné vo veci rozhodnúť výrokom viny, pretože mu to zákon neumožňuje, usmerňuje prvostupňový súd nepriamo opakovaným zrušovaním oslobodzujúcich rozsudkov v tejto veci. Záverom chcem podotknúť, že konanie pôvodne dvoch obžalovaných, na ktoré poukazuje Krajský súd Bratislava spočívajúce v nenahlásení vybavenia priestupku bezodkladne po jeho vyriešení možno hodnotiť len ako porušenie pracovnej disciplíny.“

Teda, za nesúlady so zákonom, odvolateľ považoval postup nadriadeného súdu, pokiaľ tento hodnotil dôkazy, ktoré sám nevykonával a „prikázal“ okresnému súdu, ako má vo veci rozhodnúť.

Vo veci konajúci senát primárne odkazuje na svoje už poskytnuté úvahy k námietke v naznačenom smere sp. zn. 3To/127/2015, v ktorom argumentoval: „Čo sa týka úvah prvostupňového súdu týkajúcich sa postupu nadriadeného súdu tj. samotného zrušenia predchádzajúceho rozsudku, ktoré prvostupňový súd považuje za rozhodnutie v rozpore s platnou judikatúrou pretože: {Súd poukazuje na tú skutočnosť, že pokiaľ krajský súd ako odvolací súd dospel k záveru, ktorý sa vyššie popisuje bolo a je totiž nutné, aby usmernil prvostupňový súd aké ďalšie dôkazy sa majú vykonať, pričom však v danom prípade absolútne nič krajský súd prvostupňovému súdu v rámci dokazovania pri opätovnom prejednaní v potrebnom rozsahu a následnom rozhodnutí neprikázal.} poukazujúc na platnú judikatúru R 36/1968, R57/1984, R 53/1992 okresný súd uzatvoril. {Súd zotrváva v tom, že jeho skutkové zistenia, ktoré boli vykonané sú správne, sú logicky vyhodnotené, pričom v danej dôkaznej situácii nie je možné preukázať, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, ktorý smeroval jedine k jednému jedinému rozhodnutiu a to, že súd obžalovaného I. T. (nakoľko obžalovaný T. B. zomrel a trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené) spod obžaloby v zmysle § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodil. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností, potom súd vyhodnotil a ustálil, že nie je dokázané, že skutok sa vôbec stal, preto s poukazom na ustanovenie § 285 písm. a) Tr. poriadku obžalovaného I. T. spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil.

K uvedenému je potrebné pripomenúť nasledovné ustanovenia:

§ 321 Tr. por.

(1) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

(2) Ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

(3) Ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 Tr. por.

(1) Ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

(2) Ak napadnutý rozsudok je chybný len v tom, že niektorý výrok v ňom chýba alebo je neúplný, môže odvolací súd bez zrušenia napadnutého rozsudku vec súdu prvého stupňa vrátiť s nariadením, aby o chýbajúcom výroku rozhodol alebo neúplný výrok doplnil.

(3) Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

(4) Odvolací súd nemôže sám

a) uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený,

b) uznať obžalovaného za vinného z ťažšieho trestného činu, než z akého ho mohol v napadnutom rozsudku uznať za vinného súd prvého stupňa.

Podľa § 327 Tr. por.

(1) Súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

(2) Ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

K citovaným ustanoveniam krajský súd dodáva nasledovné: Týmto ustanovením (§ 322 Tr. por.) došlo k výraznému oslabeniu kasačného princípu odvolacieho konania a k posilneniu apelačného princípu, a to tým, že možnosť odvolacieho súdu po zrušení rozsudku vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, sa obmedzila len na prípady, ak by sám nemohol konanie doplniť pre neprímerané ťažkosti alebo ak by stav po doplnení konania mohol viesť k iným skutkovým záverom. V súlade s týmto zámerom posilnenia apelačného princípu zákon odvolaciemu súdu umožňuje konanie doplniť dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol o odvolaní rozhodnúť (§ 326 ods. 5). Z toho vyplýva, že odvolací súd má konanie doplniť vždy, pokiaľ mu v tom nebránia neprímerané ťažkosti, keďže spravidla až potom zistí, či môže dôjsť k iným skutkovým záverom. Za neprímerané ťažkosti nemožno pokladať napríklad potrebu vypočuť nového svedka, vyžiadať listinný alebo vecný dôkaz, vypočuť obžalovaného, svedka znalca a pod., ktorí sú známi a dosiahnuteľní. Možnosť "iných skutkových záverov" treba vykladať (a aplikovať) najmä so zreteľom na dikciu odseku 4 písm. a) a b) tohto ustanovenia. Prejednanie veci v potrebnom rozsahu znamená, že sa pred súdom vykonajú iba dôkazy potrebné na rozhodnutie o otázke, o ktorej treba podľa zrušovacieho rozhodnutia odvolacieho súdu znovu konať a rozhodnúť. Rozhodnutím odvolacieho súdu je teda určený nielen rozsah zrušenia napadnutého rozsudku, ale aj rozsah dokazovania. To však neznamená, že sa prípadne nevykonajú aj dôkazy neuvedené v zrušovacom rozhodnutí, aktuálnosť ktorých však vyplynula z doplňovaného konania, a sú potrebné pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie súdu.

Odvolací súd je oprávnený sám rozhodnúť rozsudkom len vtedy, ak bol skutkový stav správne zistený už súdom prvého stupňa, alebo ak je po doplnení konania súdom druhého stupňa správne zistený (pozri odsek 1). Odvolací súd teda nie je oprávnený meniť skutkový stav zistený súdom prvého stupňa do tej miery, aby menil totožnosť skutku. V takomto prípade však spravidla vec nevráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, ale odvolací súd rozsudkom rozhodne o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) alebo b). Možnosť zmeny

rozhodnutia súdu prvého stupňa v neprospech obžalovaného vo výroku o vine a treste je podmienená odvolaním prokurátora podaným v neprospech obžalovaného a vo výroku o náhrade škody odvolaním poškodeného. Posilnenie apelačného princípu v odvolacom konaní bolo vyvolané zavedením výrazne kontradiktórneho konania na hlavnom pojednávaní a z toho prameniacych nárokov na prípadné opakovanie celého hlavného pojednávania alebo jeho časti. Ak bol obžalovaný napadnutým výrokom rozsudku oslobodený spod obžaloby a výsledky odvolacieho konania (spravidla na podnet odvolania prokurátora) ukazujú, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa je chybný, lebo prichádza do úvahy uznanie obžalovaného za vinného, po zrušení napadnutého rozsudku odvolací súd nemôže uznať vinu obžalovaného a prípadne mu uložiť trest, ale po zrušení rozsudku v chybnej časti musí vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to aj v prípade, ak konanie sám doplnil dokazovaním. Je to tak preto, lebo odvolací súd by aj v prípade doplnenia konania rozhodol na základe diametrálne odlišného skutkového základu, ktorý ani po doplnení konania nemožno považovať za "správne zistený".

Teda prekážkou rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci je prípad, ak bol obžalovaný súdom prvého stupňa spod obžaloby oslobodený. Pod ustanovenie § 322 ods. 4 písm. a/ Tr. por. sa zaraďujú prípady nesprávneho právneho posúdenia. Odvolací súd nemôže sám vo veci rozhodnúť rozsudkom a uznať obžalovaného za vinného pokiaľ bol napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa spod obžaloby oslobodený, pričom nezáleží na tom o aký dôvod oslobodenia sa jedná. Táto prekážka, v prípade ak prichádza do úvahy odsudzujúci rozsudok, odôvodňuje zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa k novému prejednaniu a rozhodnutiu podľa § 322 ods. 1 Tr. por. a to v potrebnom rozsahu."

K tejto argumentácii konajúci senát zdôrazňuje, že prekážka (na rozhodnutie odvolacím súdom) uvedená v ustanovení § 322 ods. 4 písm. a/ Trestného poriadku, podľa ktorého nemôže sám uznať obžalovaného vinným za skutok, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený spod obžaloby (č.k. 2T/96/2010-245 z 28.03.2012, č.k. 2T/96/2010-297 z 09.02.2015 a č.k. 2T/96/2010-424 z 05.12.2016) odôvodňuje v takej veci, v ktorej prichádza do úvahy odsudzujúci rozsudok, postup podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku t.j. vrátenie veci súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K naznačenému dáva do pozornosti aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 877/2016 z 13.12.2016 a tomuto predchádzajúce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/41/2015. Totiž ústavný súd na podanú ústavnú sťažnosť pri obdobnom postupe nadriadeného súdu, ktorý v prejednávanej veci i obhajca kritizuje (keď krajský súd na základe iného hodnotenia dôkazov, ktoré sám nevykonával, zrušil odsudzujúci rozsudok), skonštatoval, že takýmto postupom nebolo porušené základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Krajský súd podotýka, že vo svojich zrušujúcich uzneseniach (sp. zn. 3To/53/2013, sp. zn. 3To/127/2015) vydal okresnému súdu pokyn na doplnenie dôkazov a čo sa týka ostatného uznesenia sp. zn. 3To/75/2017 uzrušil napadnuté rozhodnutie aj z dôvodu nerešpektovania ustanovenia § 327 Trestného poriadku súdom prvého stupňa.

Vo vzťahu k výroku o vine odvolací súd už svoje úvahy predostrel v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach, kedy už skôr naznačil, že vykonané dokazovanie pred súdom prvého stupňa vedie k záveru o vine obžalovaného, nakoľko z vykonaných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný sa dopustil konania tak ako je popísané v obžalobe.

Z uvedeného dôvodu nemieni mechanicky opakovať svoje úvahy a právne závery, už v zrušujúcich rozhodnutiach, prezentované.

Vzhľadom na správne zistený skutkový stav a plnú trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného nepochybil okresný súd, keď konanie obžalovaného právne posúdil ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

K výroku o treste prioritne krajský súd konštatuje, že úvahy okresného súdu o uložení peňažného trestu je možné považovať za správne.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Odvolačný súd bez výhrad súhlasí s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona a teda poukazujúc na vyššie uvedené pri vyhodnotení pomeru poľahčujúcich a príťažujúcich okolností dospel odvolací súd zhodne k záveru, že poľahčujúce okolnosti u obžalovaného prevažujú a preto správne prvostupňový súd v súlade s § 38 ods. 3 Trestného zákona vyhodnotil, že uloženie peňažného trestu vo výške 1.000,-€ je trestom dostačujúcim.

Za správny považuje odvolací súd aj výrok, ktorým bol obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného I. T. ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.